

SMYSL PRO ODVAHU A NADĚJI

Můj otec se neptal, zda existuje Bůh, který dokáže nečinně přihlížet lidskému utrpení anebo je tak roztržitý a necitelný, že dopouští, aby na hlavy chudáků padala krupobití a jiné pohromy.

Ne, neptal se na to. Pro něj a pro mou matku byl Bůh, ten, který existoval, Bohem naděje, Bohem, který po tobě žádá, aby ses po zeměřesení znovu zvedl ze sutin, abys po krupobití, jež tě uvrhlo do chudoby, začal bez dlouhých řečí znovu od začátku. Byl pro něj Bohem, který tě pobízí, abys v sobě našel sílu vydat se znovu na cestu a neočekával, že všechno za tebe udělají ostatní; a především tě nutí, aby ses osvobodil od hořkosti, již by

snad v tobě mohl zanechat pocit nespravedlnosti nebo překvapení, že ti nikdo nepomohl.

Bůh mého otce byl Bohem života, přítomností neustále přítomnou a živou, jež v člověku působí.

Byl to Bůh, který ti nikdy nedá svolení k tomu, aby ses v zoufalství vrhl na zem a volal: „Je po všem!“

Není to totiž pravda, že je po všem: všechno se mění... A ty se musíš této změně otevřít, třebaže ti připadá tvrdá a nechápeš její smysl. Kdoví, zda ti tato změna, tato nová situace nepřinese něco dobrého! A tak tomu také bylo...

Carlo Carretto: *Hledal jsem a našel jsem*

DĚTI JSOU DAR

Být rodičem je jako být dobrým hostitelem cizinci! Zatímco si myslíme, že naše děti jsou jako my, bez přestání nás překvapuje, jak jsou odlišné. Může nás těšit jejich inteligence, umělecké nadání nebo obratnost ve sportu, nebo můžeme být smutní, když jsou pomalí v učení, chybí jim snaha nebo mají „podivné“ zájmy. V mnoha případech své děti nepoznáváme.

My jsme své děti nestvořili, ani je nevlastníme. To je dobrá zpráva. Nemusíme si dávat vinu za všechny jejich problémy, ale ani bychom si neměli přisvojovat jejich úspěch.

Děti jsou dar od Boha. Byly nám dány, abychom jim poskytli jistotu a místo plné lásky, aby vyrůstaly ve vnitřní i vnější svobodě. Jsou jako cizinci, kteří žádají pohostinnost, chtějí se stát dobrými přáteli, a potom zase odejít a pokračovat ve svém putování. Přinášejí velkou radost a velký smutek právě proto, že

jsou dary. A dobrý dar, jak říká přísloví, se dává dvakrát. Dar, který dostaneme, musíme zase předat. Když naše dítě odchází na studia, hledat si práci, vdát se, oženit se, připojit se ke komunitě nebo se jednoduše chce stát nezávislým, radost a smutek se navzájem dotknou. Protože právě tehdy hluboce pocítíme, že „naše“ dítě není skutečně „naše“, ale že je nám dáno, aby se stalo skutečným darem pro ostatní.

Je pro nás velmi těžké dát dětem jejich svobodu – zvláště v tomto drsném a vykořisťovatelském světě. Příklad si přejeme uchránit je před všemi možnými nebezpečími. Ale nemůžeme. Nepatří nám. Patří Bohu a jedním z největších skutků víry v Boha je nechat naše děti, aby samy rozhodly o svých volbách a našly svou vlastní cestu.

Henri J. M. Nouwen: *Tady a teď*

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 15 17. července 2022

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bogoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 18. 7. – 31. 7. 2022

18. 7.	Po	–	–	–
19. 7.	Út	KO	18.00	za † Jaroslava Tichého a manželku
20. 7.	St	KA	08.00	za †† Kamilu a Oto Krajčoviechovy
21. 7.	Čt	KA	08.00	za † Jaroslava Pekárka a rodiče
22. 7.	Pá	Svátek sv. Marie Magdalény		
		KO	18.00	za † Marii Magdalénu Novotnou, syna Jana a manželku
23. 7.	So	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy		
		KA	18.00	za živé a †† členy rodiny a duše v očistci
24. 7.	Ne	17. neděle v mezidobí		
		KO	08.30	za †† Marii a Zdeňka Stehlíkovy a za † tatínka Karla
25. 7.	Po	Svátek sv. Jakuba, apoštola		
		KO	18.00	za †† rodiče, bratra a synovce Járu
26. 7.	Út	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie		
		KA	08.00	za †† rodiče Annu a Petra
27. 7.	St	–	–	–
28. 7.	Čt	KA	08.00	za zdraví a Boží požehnání pro Martu
29. 7.	Pá	Památka sv. Marty, Marie a Lazara		
		KO	18.00	za zdraví a Boží požehnání pro Martu
30. 7.	So	KA	18.00	za †† Jána a Emílii
31. 7.	Ne	18. neděle v mezidobí		
		KO	08.30	za † Annu Stehlíkovou, manžela Jana a Josefa Vacátka

PENÍZE VE FARNOSTECH NEMUSÍ BÝT PROBLÉM

V Karmelitánském nakladatelství vyšla zdravě provokativní kniha o výbušném tématu: peníze ve farnostech. Autoři mapují přerod jedné americké katolické farnosti z finančně strádajícího společenství ve fungující a dlouhodobě se rozrůstající farnost. To, k čemu dospěli, se dá shrnout jednoduše: finanční zdraví farnosti odráží duchovní rozpoložení společenství. „Finanční krize, s níž se katolická církev potýká, je více než pouhý problém peněz. Je symptomem mnohem hlubšího problému: úpadku společenství a nejasnosti v otázce smyslu. Chce-li církev vybrat více peněz, musí se zlepšit v tom, jak být církví.“

Klíčem je, podle autorů, porozumět tomu, že peníze nejsou špatné, jsou nezbytným prostředkem k dosahování toho, o co usilujeme. Základem tedy je vyjasnit si, co je posláním církevního společenství – „ve skutečnosti si ceníme pouze toho, do čeho jsme ochotni investovat finance“. A pak ještě zdůrazňují jeden detail. Člověk má být správcem majetku i peněz, ne vlastníkem. Vnímat svoji roli v tomto smyslu osvobozuje od skrytého shromažďování a šetřílkovství. Od přílišných obav z neúspěchu, a především od chamtivosti a ztotožňování vlastní hodnoty s vlastněným majetkem.

Autoři knížky, farář a koordinátor farních aktivit, se opakovaně vracejí k tomu, jak propojit finance a vízi: „Nedělejte si z Boha záchrannou síť nebo záložní finanční plán. Hleďte Boha a jeho plán pro své farní společenství na prvním místě.“ A navrhují cestu, která vede od *proč* k *jak* a *co*. První je tedy shodnout se, k čemu má farnost sloužit a pak jak toho dosáhnout a co k tomu budeme potřebovat. Zní to trochu jako manažerská poučka, autoři ale na mnoha praktických příkladech ukazují, že jinudy cesta nevede, alespoň ne dlouhodobě. A tady, ve chvíli, kdy by si měla farnost vyjasnit, o co věřícím doopravdy jde,

se často objevuje kámen úrazu. Zatímco nějak podvědomě očekávají, že všichni v kostele uvažují stejně, opak je pravdou. „Někteří věří, že církev je tu od toho, aby uchovávala liturgii, bránila eucharistii nebo propagovala jejich oblíbený hudební styl – nebo přinejmenším se chovají, jako by to tak bylo. Mnozí svou farnost chápou jako soukromý klub, jakýsi spolek, kde si najdou přátele. Pro jiné je to únik ze světa, útočiště před současnou kulturou.“

Peníze farnosti nezajistí fundraisingoví poradci, četnější sbírky ani manipulativní marketingové techniky. Finanční udržitelnost závisí spíš na tom, když se farnost otevřeně přihlásí k úsilí o evangelizaci a rozvíjení kultury dárčovství. „Ježíš nás znovu a znovu učí, že máme ze svých peněz darovat, posílat je dál... Štěrností jako učedníci rosteme, ale to není všecko. Ukazuje se, že existuje rovněž spojitost mezi dáváním a růstem církevního společenství.“

Podle zkušeností autorů roste církevní společenství svobodným velkorysým darováním. „Darování nám někdy připadá jako ztráta. Možná nechceme nikomu nic dávat – ani Bohu, ani lidem. Může to být boj na emoční rovině. Pavel se snaží překonat náš přirozený odpor tím, že nás učí naše pojetí dávání zarátovat do jiných souvislostí. Učí nás nebrat ho jako umenšení našich prostředků, ale jako investici. Je to zasévání semene. Hospodář radostně zasévá, protože ví, že ve finále přijdou žně a sklizeň a z ní pak znova zaseje a v budoucnu sklídí mnohem víc... Když lidé dávají, rostou také v učednictví v mnoha dalších směrech. Mnohem pravděpodobněji se zapojí do služby, připojí se k menšímu společenství, pojedou na misijní cestu nebo pozvou své přátele, kteří v žádné církvi nejsou, aby se podívali, co jejich farnost dělá a co jim může nabídnout. Jednoduše řečeno, církev

roste radostným dáváním.“

Taková velkorysost proměňuje jednotlivce, proměňuje a chrání ho před chamtivostí a podobně velkorysost vede společenství, aby pečovalo nejen o sebe, své vedení, ale i o chudší farnosti či chudé obecně.

LÁSKA SVATÉ BRIGITY

A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.
Gal 2,20

Svatá Brigita ve svých dvanácti letech slyšela kázání o utrpení Páně. Dotklo se jí tak, že se zeptala: „A kdo se ti, můj drahý Pane, tolik posmíval?“ Uslyšela odpověď: „Ti všichni, kteří na mě zapomínají a znehodnocují mou lásku!“ Rozhodla se milovat tedy Ježíše celým srdcem a stále. A vlastně bylo jedno, čeho v životě dosáhla a zda jí svatozář dal Bůh za její mateřství a manželství nebo za její rozhodnutí zasvětit se mu jako řeholnice anebo za její úsilí na poli charity, či mezinárodní politiky. Ve všem jejím konání bylo ono zásadní rozhodnutí: Milovat Ježíše celým srdcem a stále.

Jak mocně působí na každého z nás, když nám někdo řekne: „Mám tě rád. Vážím si tě. Jsi dobrý.“ Najednou máme ohromnou sílu, radost a chuť do života, služby, dalšímu sdílení projevené lásky a náklonnosti. A když toto ujištění slyšíme od Ježíše, jednali bychom jako svatá Brigita. A je opět jedno, kým jsme, zda prostí nebo vznešení, hříšníci nebo vytrvalí kající. Jen přijmout, pochopit, prožít, zvnitřnit. Ježíš nám své vyznání lásky říká každý den, jen my máme uši, ale neslyšíme, máme srdce, ale nechápeme.

„Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce“ (Jan 15,1–2).

Tahle kniha je provokativní, v něčem možná vzdálená evropské kostelní kultuře, čtenáře však nepochybně může inspirovat k dobrému.

Kniha: Michael White, Tom Corcoran:

Církev a peníze (Karmelitánské nakl., 2022)

Josef Beránek

P. Petr Šabaka

